

пждятъ и унищожаватъ неприятеля, а тѣ Румжнитѣ, ще дойдатъ на Дунава и приятелски ще глѣдатъ на това; а пъкъ когато разбиятъ бунтовниците и тѣ се обърнатъ въ бѣгство, тогава Румжнитѣ се обѣщаватъ да изловятъ, елияъ-по-еливъ всичкитѣ бѣглеци и да ги издаватъ въ великата рѣка, за доказателство на това какъ княза — господаръ уважава Парижскій трактатъ и какъ Румжнскій народъ поддържа свойтъ господаръ при всѣка опасностъ, която заплашва властта на султана или вѣрата на Исляма. Добриятъ Румжнски народъ и неговиятъ господаръ сж вѣрни вассали, готови да се хвърлятъ въ огъня и противъ меча, както въ срѣднитѣ вѣкове. Тѣ прашатъ въ Стамбулъ, подарци слѣдъ подарци и изпровождатъ тамъ драголюбни болѣри и модни болѣрки, а Високата Порта и всичкитѣ турски сановници имъ вѣрватъ, осланятъ се на тѣхъ като на сами себе си, защото за тѣхъ се застъпватъ Ерменцитѣ и Гърцитѣ. Посланицитѣ и драгоманиѣ теже ги поддържатъ: трѣбва да се вѣрва на румжнитѣ, а не на кучетата Славяни. Славянитѣ само своята кръвъ и свойтъ животъ могатъ да дѣджатъ на господарството и на султана, потомецъ на Нѣманчитѣ по женско колѣно, въ жилиѣ на когото тече славянска кръвъ; и служатъ тѣ на конѣ, съ оружие въ ржцѣтѣ, подъ турско знаме, въ казашкитѣ строй, макаръ тѣхъ и да ги отблъскватъ и презиратъ, защото това е желателно на Гърцитѣ и Ерменцитѣ, защото австрийскитѣ посланикѣ ги нарича *исета Славяни*. Отъ тѣгота и печаль тѣзи исета побѣснели и полѣтели на погибелъ. Нѣма да бжде отъ това никому никаква полза, мигаръ само на дявола или на Нѣмеца.

Момцитѣ, въиводитѣ и съ тѣхъ дѣвойката Мария излѣзохъ на брѣга, цѣлунаха българската земя и ѝ се поклониха. Попа прочети по български молитвата, и тѣ се помолиха. Станаха и захванаха да се броятъ много ли сж; излѣзохъ толкова малко щото и тѣ се засрашиха. Не би стигнали за сюзень на бейтъ, владѣтельтъ на ближниятъ чифликъ; съ такава шена людие не би излѣзаль бейтъ на ловъ, даже за зайци. Такова изоставяние